

Psanec Kolt

2060

Kentucky Express

Daniel Janů

Splendidum družstvo

PSANEC KOLT 2060

Kentucky Express

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

PSANEC KOLT 2060

Kentucky Express

Copyright © Daniel Janů, 2021

Cover © Hynek Gaczi, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-099-0 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-100-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-101-0 (PDF)

Obsah

1. Hospoda Jima Millera, Nashville 2060
2. Pleasant View
3. Rumon Hicks
4. Cesta do Cedar Hill
5. Dirty Boy a Lily
6. Plukovník
7. Smrt na čtyřicáté první
8. Zrada v Clarksville
9. Madam Betty
10. Mustangové
11. Milosrdná smrt
12. Kuttawa
13. Samayo
14. Kolt versus minulost
15. Aquameni
16. Sullivanova banda
17. Metropolis
18. Brownfieldský hřbitov
19. Cesta do Chicaga
20. Jim Blakers
21. Stařec ve stínu
22. Ranč Jeffa Watsona
23. Smrt přichází z východu
24. Duch válečníka
25. New Metropolis
26. Starosta Bathley
27. Podraz
28. Vagón plný rakví

29. Inkognito
30. Smrt v jídelním voze
31. Tajemný pan Suzuki
32. Zastávka v StoneHead
33. Prokletý Shellburn
34. Lov může začít
35. Poprava
36. Zlo bylo poraženo

1. Hospoda Jima Millera, Nashville 2060

„Udělal jsi velkou chybu!“ vykřikl drsňák, který klečel nad mužem a hrozil mu dlouhým nožem.

Muž plival krev a očekával to nejhorší. Věděl, že udělal chybu, když políbil jeho holku. Chtěl by to vrátit, ale to už nešlo.

„Myslím, že má dost,“ ozval se muž s kloboukem.

Opíral se o dřevný sloup zdejšího baru a v ruce držel skleničku whisky.

„To posoudím sám!“ ohradil se drsňák. „Není to tvá věc, Fleete! Nejsi místní!“

„Žiju tady už nějaký pátek!“ oponoval jsem.

„Jsi náplava!“

„Když ho zabiješ, tak půjdeš do basy a tvá holka...“

„...vůbec to nevyslovuj!“ vykřikl a vrhl zlověstný pohled do míst, kde jsem stál, opřený o sloup a usrkával lahodný hnědý mok.

Rozzuřený chlap se chystal svým nožem udělat něco hrozného, když se otevřely dveře a do baru vstoupil muž, kterého se všichni báli. Soudě podle reakce místních štamgastů, kteří mu uhýbali z cesty.

„To stačilo, Rowdy!“ pronesl hrubým hlasem.

„Čuměl, kam neměl!“ ohradil se, ale jeho ruka s nožem se vrátila k tělu.

„Obličej má od krve, už jsi mu dal, co proto. Ten nůž schovej, jinak půjdeš se mnou.

Všiml si ho.

„Okej, šerife!“ sykl Rowdy a zvedl se ze země.

Svůj nůž vrátil do pouzdra a odešel k baru.

„Nekoukej, Larry!“ vyhrkl šerif. „Seber toho kluka ze země a vyveď ho ven!“

„Ano, šerife!“ přikývl poslušně chlap, který stál na kraji barového stolu a pomohl mladíkovi na nohy.

„Díky,“ poděkoval mladík, když mījeli šerifa.

„Nechci tě tu už vidět!“

„Nic špatného jsem neudělal!“

„Než políbíš holku, zjistí si, ke komu patří!“ odsekl šerif a ukázal rukou směrem ke dveřím.

Mladík zklamaně sklopil hlavu a za doprovodu Larryho opustil hospodu Jima Millera, která byla proslulá tím, že nalévala pravou Tennessee whisky. Zřejmě proto zde bylo vždycky plno.

* * *

Šerif Carwest vyrazil k baru, kde seděl Rowdy. Uklidňoval se panákem whisky. Byl naštvaný a nespokojený, že nemohl dokončit svou pomstu.

„Dokud budu v Green Hills šerifem já, budeš se chovat slušně, Rowdy,“ pronesl Carwest a přisedl si k němu.

„Jednou přijde někdo, kdo se vás nebude bát...“

„...ty se mě bojíš, Rowdy?!“

„Jste šerif, jste zákon!“

„Neodpověděl jsi!“

„Řekněme, že mám respekt.“

„To je dobře,“ kývl Carwest a pohlédl k barmanovi.

Ten se dal okamžitě do pohybu a položil před šerifa sklenici piva.

„Díky,“ procedil Carwest mezi zuby a sfoukl pěnu.

Jediný, kdo se ho nebál, byl kovboj, který si našel místo v rohu. Stejný kovboj, který stál opřený o dřevěný sloup a snažil se ranaře Rowdyho od jeho úmyslu odradit.

Jmenoval se Deny Fleet.

* * *

O deset minut později se objevila v hospodě, hezky stavěná zrzka. Její velká prsa se pohybovala do rytmu chůze. Dlouhé rudé vlasy vlály. Každý uvnitř si jich musel všimnout, ale necivěli na ní, jako hladoví psi. Věděli moc dobře, ke komu žena patří. Ke mně.

„Možná jsem nám našla novou práci,“ spustila sotva dosedla na dřevěnou židli.

„Vážně?!“ pousmál jsem se.

„Chceš to slyšet?!“ vyhrkla nadšeně Kenna.

„Samozřejmě.“

„Na dvacáté čtvrté u Pleasant View je nějaký motel Laago Sirens. Hledají recepční a řidiče.“

Pozvedl jsem obočí.

„Nebo se ti už nechce pryč?“ všimla si mého výrazu.

„Co kdybychom se přesunuli do St. Louis?“

„Co tam?!“ podivila se.

„Bred Garon říkal, že tam vzniká nová těžařská společnost.

Hledají řidiče, skladníky, i skladnice.“

„A tobě se tam chce?“

„Vždycky jsem chtěl řídit airtruck,“ odpověděl jsem.

Hm!

Citoslovce zklamání prolétlo kolem.

„Zajedeme do Laago Sirens, a podle jejich nabídky se rozhodneme!“

„Takže dáváš motelu šanci?!“

„Určitě.“

„Jsem ráda, že jsi to hned nezavrhnul.“

„Oba chceme změnu,“ poznamenal jsem a dopil svou whisky.

„Dáš si ještě jednu?!“ zeptala se.

„Ne,“ zakroutil jsem hlavou do strany. „Čekal jsem na tebe.

„Vrátíme se domů?“

Kývl jsem a vstal jako první. Odešli jsme.

* * *

Cestou domů se k nám připojili tři chlapi, kteří se vynořili z vedlejší ulice. Když se jejich stín dostal před nás, všimla si jich i Kenna.

„Znáš je?“ zeptala se šeptem.

„Je šero, těžko říct,“ odpověděl jsem.

Muži se začali bavit nahlas. Evidentně na sebe chtěli upozornit.

„Nezvyklé dlouhé vlasy,“ pronesl jeden z nich.

„Krásné vlasy,“ dodal druhý.

„Nezajdeme na drink, slečno?“

„Asi nevidíte, že jde s někým jiným!“ ohradil jsem se ve chvíli, kdy se trojice mužů přiblížila.

„Je to jenom drink!“

„Máme společnou cestu.“

„Zřejmě máte něco s ušima,“ dodal jsem.

Mladíci si nedali říct a stále pokukovali po Kenně. Jejich úsměvy a občasně narážky na její vlasy jsem přecházel, až do chvíle, než se jich jeden mladík dotkl.

Bum!

Má ruka vystřelila jako bumerang a odrazila mladíkovu ruku.

„Pán je citlivka!“ ozval se mladík.

Po chvíli se v jeho ruce objevil nůž, kterým začal máchat před mým obličejem. Vmžiku jsem zasáhl a srazil ho pěstí k zemi.

„Do prdele!“ vyprskl jeden z mladíků a vyrazil na pomoc svému kumpánovi.

„Zůstaň za mnou,“ promluvil jsem na Kennu a stáhl ji za sebe.

Oba mladíci hned vyrazili proti mně. První z nich promáchl, protože jsem uhnul a vykročil naproti druhému z nich. Levačka přistála na jeho tváři. Ozvalo se jemné křupnutí. Byla to čelist. Mladík se chytl za obličej a odporoučel se stranou.

„Měl by sis to rozmyslet!“ varoval jsem mladíka, který byl jako jediný na nohou.

„To nech na mě!“ ohradil se a vyskočil na mě.

Vypadalo to jako výskok při karate. Uhnul jsem však stranou a pravačkou mu chytl jeho nohu. Zatáhl jsem. Mladík ztratil kontrolu nad svým tělem a upadl na zem.

„Z druhé strany!“ vykřikla Kenna.

Mladík s nožem, kterého jsem složil, jako prvního se postavil a znovu na mě zaútočil.

„Zítra si zajdi k doktorovi!“ pronesl jsem v momentě, kdy se jeho ruka s nožem blížila k mému tělu.

Chytil jsem ho za ruku a levou rukou stiskl jeho zápěstí. Znovu se ozvalo jemné křupnutí doprovázené mladíkovým žalostným úpěním.

„Příště si rozmyslete, koho chcete pozvat na drink!“ dodal jsem a trhnul s ním do strany.

Žuch!

Mladík se rozplácl na zem a držel si ruku. Jeho kumpáni nečekali, až dostanou další výprask a utekli.

„Možná bych se měla naučit, také nějakým trikům,“ podotkla Kenna.

„Nabízela jsem ti to tenkrát v Bolívii, ale řekla jsi...“

„...chci to teď!“ usmála se.

„Naučím tě něco,“ přikývl jsem a chytil Kennu za ruku.

„Možná kdybych měla mechanickou ruku jako ty, nepotřebovala bych to,“ dodala, jako by tím chtěla říct, jaká je to výhoda.

Zakroutil jsem hlavou a její poznámku nekomentoval.

2. Pleasant View

Druhý den po obědě jsme vyrazili do Pleasant View, abychom omrkli pracovní nabídku, o které se Kenna zmínila. Ještě před odjezdem se před naším Jeepem objevil šerif Carwest.

„Pan Fleet a madam Kenna,“ procedil mezi zuby a opřel se o náš vůz.

„Potřebujete něco, šerife?“ zeptal jsem se.

„Slyšel jsem, že jsi včera večer rozdával.“

„Karty?“

„Fotbal už se dávno nehraje, Fleete!“

„Peněz moc nemám, tak netuším, co bych měl podle vás rozdávat.“

„Rány, Fleete, rány!“

„Ach, tak,“ pokynul jsem chápavě hlavou a pousmál se.

Samozřejmě, že jsem dělal hloupého. I když on si o tom myslel své.

„Zlomená čelist, zlomené zápěstí. Ti kluci si to nenechali pro sebe.“

„To je varování?“

„Jestli se to dostane ke mně na stůl, budu to muset řešit.“

„Rozumím,“ kývl jsem a naznačil mu, aby popošel stranou, že bych rád nastoupil do vozu.

„Ještě se uvidíme, Fleete!“ sykl a udělal krok stranou.

Otevřel jsem dveře a nastoupil. Kenna obešla auto a posadila se na místo spolujezdce.

„Ten s tím zlomeným zápěstím by vám měl říct, že na mě vytáhl nůž, a když na mě někdo vytáhne nůž, vidím rudě!“ podotkl jsem a nastartoval motor.

Nestál jsem o další komentář starostlivého šerifa, který mi připomínal příběhy mého strýce, který vyprávěl, jak se Amerika topila v soudních žalobách, protože se všichni soudili kvůli hloupostem. A právě díky takovým uvědomělým představitelům zákona, jako je zdejší šerif, se to všechno posralo. Chudí a hloupí se soudili. Vrazi, zločinci a bohatí vždy uplatili toho správného úředníka, aby ve frontě žalob nemuseli stát.

„Možná, že...“ spustil šerif, ale už to nedopověděl, zvuk motoru tmavomodrého Jeepu ho přerušil.

Kenna se s úsměvem podívala na mě. Zařadil jsem tam rychlost a zmizel ve zvířeném prachu zdejší ulice.

* * *

Laago Sirens

Za půl hodiny jsme dorazili na místo. Zaparkoval jsem hned před vchodovými dveřmi. Kenna vystoupila jako první. Byla natěšená. Viděl jsem jí to na očích.

„Tak pojďme!“ pobídl jsem jí rukou.

Byla u dveří první. Než je však otevřela, vyšel z nich chlap, který byl vzteky rudý. Téměř Kennu srazil.

„Co čumíš?!“ vyhrkl směrem k ní.

To se mě samozřejmě dotklo a hned jsem si ho podal.

„Myslím, že si nevidíš do huby!“ vyprskl jsem a hned mu poslal svou navštívenku.

Sevřená pěst narazila na obličej rozčileného muže.

Džuch!

Zapotácel se a hned mi to chtěl vrátit. Druhá rána levačkou ho poslala k zemi. Ve chvíli, kdy jeho tělo dopadlo na zem a zvířil se kolem něho prach, dveřmi vyšla plnoštíhlá žena s černým drdolem na hlavě.

Tak už asi práci nemáme, prolétlo mi hlavou.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se, aniž by jí zajímalo, proč se ten muž válí na zemi.

„Deny Fleet,“ odvětil jsem.

„Šikovného řidiče potřebujeme, ale recepční už je obsazená,“ odvětila, aniž by se na Kennu podívala.

„Aha,“ špitla smutně Kenna.

Žena vykročila blíž ke mně.

„Vás беру!“

„Jsem tu s ní,“ ozval jsem se. „Jestli mě chcete, určitě se nějaké místo najde.“

„Hm. Hm,“ zamumlala.

Podíval jsem se jí do obličeje a narazil si klobouk více do čela.

„Vedla jste někdy bar?!“ otočila se žena ke Kenně.

„Jistě. Měla jsem kdysi bar.“

„Dobře. Vezmu vás!“

„A komu máme poděkovat?“ zeptal jsem se.

„Všichni mi říkají Černá Betty.“

„Okej,“ kývl jsem a vyrazil za Kennou.

V duchu jsem si vzpomněl, jaké to bylo, když mi každý říkal Kolte!

* * *

Kenna už stála u dveří a jakmile se žena blížila, otevřela je. Poté jsem vstoupil i já. S pohledem na ležícího muže vstoupila do dveří jako poslední.

„Odkud jste?“ zeptala se Betty.

„Z Green Hill,“ odpověděl jsem.

„Šerif Carwest, že?“

„Ano, znáte se?“

„Je to idiot. Představuje zákon, který mohl fungovat tak před sto lety, ale teď už je jiná doba. Lidi se nezmění. Lepší to nebude,“ odpověděla.

Betty je opravdová optimistka, prolétlo mi hlavou.

„Možná by chtěl tu dobu vrátit,“ podotkl jsem.

„Minulost vrátit nelze!“

„Možná bychom se měli jako lidé změnit.“

„Pane Fleete s takovýma kecama na mě nechodte!“ ohradila se.

„Snad nebudu litovat, že jsem vám to místo nabídl.“

„Jako bych nic neřekl,“ dodal jsem a s pozvednutým obočím jsem pohlédl na Kennu.

Ta se usmála a těšila se, že vypadne z Green Hill.

„Dostaneme nějaké kutloch?“ zeptal jsem se ve chvíli, kdy nás zavedla do své kanceláře.

„Samozřejmě. Své lidi chci mít blízko sebe, aby byli k dispozici.“

„Není to jen motel, že?“

„A já doufám, že nejste jen obyčejný řidič.“

„Nějaké zkušenosti už mám.“

„Všimla jsem si.“

„Jaká je tedy vaše nabídka?“

„Tisícovka týdně, pro vás,“ podívala se na mě. „Vy dostanete půlku, ale když se časem dostanete do herny, tak byste si mohla přijít i na víc.“

„Časem?“

„Příští měsíc vám řeknu,“ odvětila Betty a posadila se za svůj stůl.

„Tedy?!“

„Jděte těmito dveřmi...,“ ukázala. „...a ptejte se po Simonovi, on vám ukáže, kdy budete bydlet, a poví vám vše ostatní.“

„Děkujeme,“ vyhrkla nadšeně Kenna.

Černá Betty jen mávla rukou a už si nás nevšímala. Cítil jsem, jak mě sleduje. Možná jsem se jí líbil. Jen doufám, že nebudu muset tuto dámu odmítnout. Myslím, že není zvyklá, když jí někdo řekne –
NE!

* * *

Na chodbě jsme potkali dva muže se zbraněmi za pasem. Jeden z nich se představil jako Simon.

„Pojďte se mnou,“ ukázal rukou.

Byl v pohodě a překvapivě vstřícný. Zřejmě madam Černá Betty zvedla telefon. *To byla rychlost.*

„Večer přijedou důležité lidi ze Springfieldu, tak si odpočíte!“ řekl Simon a otevřel nám dveře do apartmánu, ve kterém budeme ubytování.

Wow!

Kenna polkla a byla rozhodně překvapena.

„Díky,“ kývl jsem.

„Betty vás vychvalovala,“ ozval se znovu Simon. „Tak doufám, že se hned první večer něco neposere!“

Ucukl jsem koutkem do strany, ale neřekl jsem nic. Možná Madam Betty měla velká očekávání.

„Jdu si dát sprchu,“ šeptla Kenna a vykročila do vedlejší místnosti.

Simon pokynul hlavou a před svým odchodem jen dodal: „Vítejte v Pleasant View!“

Pak zmizel za dveřmi, které za sebou zavřel. Svalil jsem se na postel a přemýšlel, že to zase tak špatný nápad nebyl, omrknout tuto pracovní nabídku.

3. Rumon Hicks

Ten večer jsem začal pracovat pro madam Betty jako řidič a ochranka v jedné osobě. Nebylo to nic, co bych nezvládl. Společnost, která sem přijížděla z mnoha koutů, patřila pravděpodobně mezi smetánku okolních států. Motel Sirens totiž nebyl jen obyčejným motelem, jeho prostory ukrývali nezákonnou hernu. Ten večer mě zaujal jen jeden muž. Jmenoval se Rumon Hicks. Když jsem stál u dveří do herny, bavil se s nějakým Texasanem o svém novém podniku v Clarksville. Zaslechl jsem jen, že to bude mnohem větší, než je zdejší herna. Co by to znamenalo pro tento podnik?

„Nad čím přemýšlíš?“ zeptal se Simon, který procházel kolem.

„Pozoruji lidi a snažím se neposlouchat jejich rozhovory,“ odvětil jsem.

„Jo, někdy se baví o neuvěřitelných kravinách.“

„Co je ten Hicks zač?“

„Proč tě zajímá zrovna on?!“

„Možná jsem zaslechl něco, co jsem neměl.“

Simon zvedl bradu a ukázal do chodby.

„Co jsi slyšel?“ naléhal Simon.

„Mluvil o svém novém podniku v Clarksville.“

„A co je na tom divného?“

„Chce postavit hernu jako je tahle. A zřejmě mnohem větší.“

„Proto se Hicks sešel s Betty předevcírem,“ pozvedl Simon svůj prst a všechny souvislosti s Hicksovou návštěvou mu dávaly smysl.

Jen jsem pokrčil rameny, protože předevcírem jsem byl ještě někde jinde.

„Dávej na něho pozor a já jdu za Betty. Možná by měla vědět, že Rumon Hicks se snaží přetáhnout naše stálé hosty do svého podniku,“ řekl Simon a poklepal mě po ramenu.

Skoro to vypadalo, že jsem udělal dobře, že jsem mu to řekl. Myslet si mohu, co chci. Oni to tu vedou a co se stane dál, neovlivním. Chyba. Myslet si, že bych nemohl jisté události změnit.

* * *

Vrátil jsem se do herny a sledoval pracháče, jak se baví. Vše bylo v klidu, až do chvíle, než se jeden týpek začal navážet do dlouhovlasé barmanky.

„Jsi tu sama?“ spustil jako první.

„Pracuji zde,“ odvětila Kenna.

„No, já jsem z Ashland City,“ pochlubil se.

„Tam to neznám.“

„Počkal bych na tebe a mohla bys jet se mnou.“

„Ne, děkuji.“

„Ne, jako odpověď neberu, holka.“

„Jinou odpověď pro vás nemám, pane,“ odbyla ho a začala se věnovat jinému zákazníkovi.

Chlápek se však nenechal odbýt a vyrazil za ní. Odstrčil nezdvořile muže, který stál u baru a snažil se na sebe upozornit. To

se mu povedlo, protože muž, do kterého strčil, si to líbit nenechal.

„Máš nějaký problém?!“

„Odpal!“

„Tak brzdi mladej!“ ohradil se muž s šátkem kolem krku.

Už byl připravený se s ním poprat, když se objevil Simon a vstoupil mezi ně.

„Jestli se chcete rvát, běžte ven!“ řekl přísně a ukázal ke dveřím.

Eh!

Mladík mávl rukou a odešel. Muž se šátkem pokynul hlavou a vrátil se zpátky k baru. Kenna mu přinesla pití, které předtím požadoval.

„Děkuji,“ muž poděkoval a napil se.

Večerní klidná atmosféra byla po chvilce znovu narušena otravným mladíkem.

Bum!

Pěstí srazil muže s šátkem k zemi. Několikrát do něho kopl a řval u toho nějaké nesmysly. Simon okamžitě přiskočil na pomoc, ale zastavil ho dlouhán, který seděl před barem u stolu. Nastavil mu nohu a Simon upadl na zem. Vše jsem viděl, takže jsem chtěl zasáhnout, ale objevil se najednou Hicks a požádal mě, abych mu něco vysvětlil. V tu chvíli jsem pochopil, že dlouhán, byl jeho člověk. Využil situace, aby zjistit, jak je na tom Betty se svou ochrankou.

„Vybral jste si špatný den,“ odsekl jsem a Hickse odstrčil.

Žuch!

Rumon Hicks zaletěl mezi židle. Ostatní hned zpozorněli, co se děje.

„Sakra!“ dlouhán se zvedl ze židle a zaútočil na mě svým nožem.

Odzbrojil jsem ho během vteřiny. Nůž upadl na zem a hned po něm se skácel k zemi i dlouhán. Proti úderu mé levačky neměl šanci. Mladík přiskočil ke Kenně a držel v ruce nůž.

„Klídek, chlape, jinak ta zrzka zemře!“ pohrozil.

Zastavil jsem se. Simon se pomalu zvedl ze země a jeho ruka sahala na pistoli, kterou měl v pouzdře.

„Ani na to nemysli!“ ozval se mladík a nožem začal šermovat kolem jejího krku.

„Uděláš jí něco a vykuchám tě zaživa!“ pohrozil jsem.

„Jsem dost rychlejší, abych ho zastřelil,“ šeptl Simon, který stál vedle mě.

„Nechci, abyste zasáhl Kennu.“

„Okej.“

„Uděláme to jinak.“

„A jak?“

Udělal jsem krok vpřed.

„Hele, řekni, co chceš a můžeš jít,“ ukázal jsem rukou ke dveřím.

„Zase další bouchač, který mě vyhazuje!“

„Přišel jsi snad, abys někomu ublížil?“

„Chtěl jsem jí pozvat na rande,“ odpověděl.

Lehce jsem kývl a Kenna pochopila, že musí odvést jeho pozornost. Natočila se k němu.

„Možná, kdybyste tak nenaléhal a choval se jako gentleman,“ promluvila najednou.

„Vážně?!“ udivil se.

Ruka mu s nožem sjela níž. Opatrně aniž by jí zranil. Nechtěl jí ublížit. Použil ji jen jako svůj štít.

Bang!

V rychlosti jsem vytáhl kolt a zasáhl mladíka do ramene. Kenna vložila svůj loket pod útočnickovu ruku s nožem a zabránila mu tak, aby jí ublížil. Jakmile mladík couvl do strany, Simon ho dalším výstřelem složil k zemi.

„Co se to tu děje?!“ vykřikla madam Betty a prodrala se mezi všemi těmi kolemstojícími u baru.

„Už je po všem,“ odvětil Simon.

„Vysvětlí mi někdo, co se tady stalo?“

„Jistě,“ kývl Simon a ve stručnosti vysvětlil své šéfové, co se tady stalo.

Jakmile si to Betty vyslechla, nařídila, aby všechny tři vyhodili z jejího podniku.

„Zklamal jste mě, pane Hicksi!“ pronesla na jeho adresu, když ho Simon vyváděl ven.

Dlouhána jsem táhnul po zemi já. Stejně tak mladíka, který jako jediný tento incident nepřežil. Hicksův řidič na Simonův příkaz naložil mrtvého kluka do vozu. Zkusil protestovat, ale Simon mu vysvětlil, že to byla Hicksova vina, tak ať se o tělo postará.

„Nevidíme se naposledy!“ pohrozil Hicks a nasedl do vozu.

Madam Betty přistoupila k jeho vozu a pozvedla pravé obočí.

„Jestli vás tu ještě uvidím, domů se nevrátíte!“ vycenila zuby a odešla od jeho vozu.

Dlouhán se pomalu probíral. Seděl vzadu a mlčel. Ani nedutal. Možná to bylo tím, že měl rozbitý obličej. Je také možné, že přišel o nějaké zuby. Rozhodně při pohledu na mě odvrátil obličej stranou.

* * *

Vypadalo to, že je po všem. Madam Betty proházela kolem Simona, když se najednou objevila v okénku dveří monstrózního Roveru zbraň.

„Pozor!“ vykřikl jsem, ale už bylo pozdě.

Bang!

Zazněl výstřel a madam Betty padala i se Simonem k zemi.

„Parchante!“ vyštěkl jsem směrem k vozu a dvakrát vystřelil.

Jedna kulka prolétla kolem Hicksovy hlavy, ta druhá však zasáhla cíl. Krev se rozprskla všude kolem. Řidič zrovna přicházel k vozu, když se střelba odehrála.

„Já nechci zemřít!“ vykřikl a zvedl ruce nad hlavu.

„Nasedni do vozu a zmiz odsud!“ vykřikl jsem a ještě jednou pro výstrahu vystřelil.

Poté jsem vrátil zbraň do pouzdra a vyrazil k madam Betty, která se zvedala ze země.

„Nosím speciální korzet,“ pronesla.

A ten jí zachránil život.

* * *

Jakmile vůz odjel do Clarksville, vrátili jsme se zpátky do herny. Pat Darkins a Harold Crouner si nemohli vynachválit ochranku, která proti útočníkům zasáhla.

„Lidé ze Springfieldu?“ šeptl jsem směrem k Simonovi.

Simon jen kývl. Víc neřekl. Jen ukázal, abych šel zpět do herny. Mrkl okem a já pochopil, že jsem se dnešní večer ukázal v tom nejlepším světle, v jakém jsem se ukázat mohl.

4. Cesta do Cedar Hill

O dva dny později jsem dostal za úkol zavést jeden balíček do Cedar Hillu a předat ho člověku, který se jmenuje Tom Kelly. Neptal jsem se, co v něm je. Měl jsem pocit, že mi to ani madam Betty nebude chtít říct. Jen mi kladla na srdce, abych ho za žádnou cenu nepředával Bucku Kellymu, i když bude tvrdit, že jeho bratr Tom o tom ví.

„Nikdo jiný to do ruky dostat nesmí!“ dodala madam Betty.

Simon mě doprovodil ke vznášedlu, které mi bylo pro tento úkol zapůjčeno. Červený Chevrolet TurboMax.

„Nikomu nevěř. Ty lidi neznáš,“ dodal.

Řekl snad něco, co bych nevěděl? Samozřejmě, že ne. Nejsem žádný zelenáč, který by věřil každému, kdo bude milý. Lidé si už dávno mezi sebou nevěří. Často poukazují na to, že doba je zlá, ale pravděpodobně zapomněli, že tu dobu vytvořili oni. Mnohdy ti samí tomu napomohli svým chováním. Lidi se jen tak nezmění. To jsem věděl už před tím, než jsem si dal k Rangerům. Co mi však nedošlo, že i oni jsou řízeni lidmi, kterým je blaho lidí u prdele.

„Nedělám to poprvé,“ poznamenal jsem a vyrazil do Cedar Hillu.